

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA RILEY

DE LIEFDESBRIEF

XANDER

ROMAN

PROLOOG

Londen, 20 november 1995

‘Wat doe je, lieve James?’

Hij keek gedesoriënteerd om zich heen en viel voorover.

Ze ving hem net op tijd op. ‘Je was vast aan het slaapwandelen. Kom, dan breng ik je weer naar bed.’

De liefdevolle stem van zijn kleindochter liet hem weten dat hij nog op aarde was. Hij wist dat hij hier met een reden had gestaan, dat er iets dringends was wat hij moest doen en waarmee hij tot op het allerlaatst had gewacht...

Maar nu was hij vergeten wat. Bedroefd liet hij zich half door haar naar bed dragen, walgend van zijn versleten, broze ledematen die hem zo hulpeloos maakten als een baby, en zijn warrige brein dat hem opnieuw in de steek had gelaten.

‘Lig je lekker?’ vroeg ze toen ze het hem comfortabel had gemaakt. ‘Hoe is het met de pijn? Wil je nog wat morfine?’

‘Nee. Alsjeblieft, ik...’

De morfine maakte zijn brein zo vloeibaar. Morgen zou hij het helemaal niet nemen en dan zou hij zich wel herinneren wat hij nog moest doen voor hij stierf.

‘Oké. Ontspan en ga maar even slapen,’ suste ze terwijl ze met haar hand over zijn voorhoofd streek. ‘De dokter komt zo.’

Hij wist dat hij niet in slaap moest vallen. Hij sloot zijn ogen, wanhopig zoekend, zoekend... Flarden van herinneringen, gezichten...

Toen zag hij haar, zo helder als op de dag dat hij haar voor het eerst ontmoette. Zo mooi, zo lief...

‘Weet je het nog? De brief, mijn liefste,’ fluisterde ze tegen hem. ‘Je hebt beloofd hem terug te geven...’

Natuurlijk!

Hij opende zijn ogen en probeerde rechtop te gaan zitten. Hij zag het bezorgde gezicht van zijn kleindochter boven zich hangen en voelde een pijnlijk prikje in de binnenkant van zijn elleboog.

‘De dokter geeft je wat om rustig te worden, lieve James,’ zei ze.

Nee!

De woorden weigerden over zijn lippen te komen en terwijl de naald verder in zijn arm gleed, wist hij dat hij te lang had gewacht.

‘Het spijt me, het spijt me zo,’ zei hij buiten adem.

Zijn kleindochter keek toe terwijl zijn oogleden eindelijk sloten en de spanning zijn lichaam verliet. Ze drukte haar gladde wang tegen zijn gezicht en voelde dat dat nat was van tranen.

BESANÇON, FRANKRIJK, 24 NOVEMBER 1995

Langzaam liep ze de zitkamer in, naar de haard. Het was koud vandaag en het hoesten was verergerd. Ze liet haar broze lijf op een stoel zakken en pakte de nieuwste editie van *The Times* van tafel om de overlijdensberichten te lezen onder het genot van haar gebruikelijke English breakfast-thee. Haar porseleinen kopje kletterde op het schoteltje toen ze de kop zag die een derde van de voorpagina besloeg.

LEVENDE LEGENDE OVERLEDEN

In zijn huis in Londen overleed gisteren omringd door familie Sir James Harrison, door velen gezien als de grootste acteur van zijn generatie. Hij was vijftennegentig jaar. Volgende week wordt hij in besloten kring begraven en in januari zal er in Londen een herdenkingsdienst plaatsvinden.

Ze voelde een steek in haar hart en de krant trilde zo hevig in haar hand dat ze de rest nauwelijks kon lezen. Er was een foto bij het artikel geplaatst van hem met de koningin toen hij zijn Orde van het Britse Rijk ontving. Haar zicht werd wazig van de tranen. Ze streek met haar vingers over zijn sterke gelaatstrekken, zijn dikke bos grijzend haar...

Zou ze... Dúrfde ze terug te keren? Een laatste keer, om afscheid te nemen...

Terwijl haar ochtendthee op tafel koud werd, sloeg ze de voorpagina om en nam alle details van zijn leven en carrière in zich op. Toen werd haar aandacht getrokken door een kleine kop onder het artikel.

TOENRAVEN SPOORLOOS

Gisteravond werd bekendgemaakt dat de beroemde raven van de Tower of London zijn verdwenen. Volgens de legende huizen de vogels daar al meer dan vijfhonderd jaar en bewaken ze de toren en de koninklijke familie, per decreet van Charles II. De Ravenmeester werd gisteravond op hun verdwijning gewezen en op dit moment vindt er een landelijke zoektocht plaats.

‘God sta ons bij,’ fluisterde ze. De angst vloeide door haar aderen. Misschien was het toeval, maar ze kende de betekenis van de legende maar al te goed...